

MICHAEL CAINE

JOC MORTAL

Traducere:
Adina Pinteau

NICULESCU fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România, cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAINE, MICHAEL

Joc mortal / Michael Caine; trad.: Adina Pinte. -

București: Editura Niculescu, 2024

ISBN 978-606-38-0979-8

I. Pinte, Adina (trad.)

821.111

© Michael Caine 2023

This edition is published by arrangement with *Peters, Fraser and Dunlop Ltd.* through Andrew Nurnberg Associates International acting in association with ANA Sofia Ltd.

Titlu original: *DEADLY GAME*, by Michael Caine

© Editura NICULESCU, 2024

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU fiction este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Dragoș Ghițulete

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Design copertă: Carmen Lucaci

Foto autor copertă 4: Trinity Mirror / Mirrorpix / Alamy Stock Photo

ISBN 978-606-38-0979-8

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

1

Privind în urmă la cele întâmplăte, Dave își aminti când văzuse cutia pentru prima dată, și ar fi putut să jure că o văzuse strălucind. Ei bine, nu putea fi sigur. Minteia lui era în ceață în legătură cu toată povestea, ce-i drept, în special din cauza contuziei, a zarvei generale din jur ce părea să nu mai conțină de ore întregi și a stării de nervi în general. Dar asta îi spunea memoria, la câteva zile după întâmplare: ceva strălucia de jur-împrejurul marginilor obiectului din metal negru.

Nici măcar acum, întins pe un pat de spital cu salteaua plină de gălme, în timp ce își așteaptă radiografia și rezultatele celorlalte analize despre care medicii fuseseră cam evazivi, nu prea reușea să pună lucrurile cap la cap. Nimic nu părea să aibă logică, mai ales viteza – și violența – cu care se întâmplase totul. Într-o clipă dădea un telefon, în următoarea era trezit de jumătate din efectivul polițiștilor londonezi îmbrăcați în uniforme, care îl întrebau întruna dacă se simte bine și dacă ar putea să le spună, *încă o dată, vă rog, domnule*, ce anume găsisese și cum.

Dave privi în jos la halatul zdrențuit în care îl îmbrăcaseră: echipamentul penibil de spital pe care îl primeai de obicei, modelul tern cu buline abia se mai vedea pe țesătura

alb-cenușie. Avea o branulă pe dosul palmei și o grămadă de perfuzii la capul patului: „Doar până te punem pe picioare”, îl asigurase asistenta. Unde îi erau hainele și ghetetele? Telefonul? O anunțaseră pe Jess, așa cum îi rugase? Probabil că și ea, și copiii, erau deja extrem de îngrijorați. Dar de fiecare dată când încerca să obțină un răspuns, ceața surdă a șocului se instala din nou. Nu știa decât că cineva, cumva, îi găurea craniul cu un picamer – sau cel puțin așa se simțea – și că, indiferent peste ce dăduse în acea dimineață împreună cu Terry, acel lucru era, într-un fel sau altul, extrem de neplăcut.

Așa cum le spusese polițiștilor, mai întâi celor în uniformă, apoi celor îmbrăcați în echipamente de protecție și, în cele din urmă, celor în costume, fusese o zi ca oricare alta, până când nu mai fusese deloc așa din niciun punct de vedere, dacă înțelegeau ce voia să spună.

Ajunsese la cabană la ora opt, ca de obicei, pusese ibricul pe foc și îl aștepta pe Terry, care apărea întotdeauna la opt și zece. Îmbrăcat în geacă reflectorizantă, tricou, blugi murdari de vopsea și ghete Doc Martens uzate, Terry părea să fie cel mai robust dintre cei doi, deși Dave era, după cum știa amândoi, mai puternic. Când trebuiau să ridice o grindă sau un panou de lemn din spatele unui camion, Dave era întotdeauna omul de bază.

Munca lor consta în mare parte în ridicat și sortat. Azvârleau lucruri din camioane și din autoutilitare în groapa de gunoi, apoi, de bine, de rău, le puneau pe fiecare în grămada potrivită, gata de „reciclare”. Așa cereau normele, deși Dave nu văzuse niciodată vreo dovadă că sortarea și colectarea selectivă făcute fără tragere de inimă ar fi contat. Grămezile se măreau, viața își urma cursul obișnuit și nimic nu se schimba prea mult.

Groapa de gunoi se afla la cinci minute de mers pe jos de Stepney High Street și era înconjurată pe trei laturi de depozite vechi, dintre care două urmau să fie transformate în birouri. Cealaltă parte, lângă șosea, era mărginită de un gard înalt de peste șase metri din plasă de sârmă care avea o poartă suficient de mare ca autovehiculele să poată da în marșarier și o cameră falsă de supraveghere care să descurajeze vagabonzii și drogații. Foarte rar, cineva reușea să sară gardul și era găsit dormind pe o canapea rablagită din piele, sub o prelată, ca să-i treacă aburii beției. Dar șansele erau foarte mici ca o persoană care avea atât de mare nevoie de acest tip de cazare să poată escalada gardul.

Odată, Terry îi găsisese acolo pe una dintre prostituatele din zonă și pe clientul ei leșinați pe o saltea cocoțată în vârful unui morman de gunoi. Nu era sigur dacă să-i laude pentru abilitățile sportive – chiar dacă ar fi căpătat superputeri de la ketamină sau amfetamine, tot era o cățărare serioasă – sau să le tragă un perdaf (ceea ce știa că ar fi trebuit să facă). În schimb, le spusese într-o doară să-și ia tâlpășița. Așa cum îi povestise lui Dave mai târziu, rareori văzuse pe cineva să spele putina atât de repede.

Cel mai adesea, găseau lucruri care fuseseră aruncate peste gard în timpul nopții. Aruncare ilegală de deșeuri. Saci mari de gunoi nociv. Obiecte mai mici de mobilier sau resturi de prin gospodăria. Carne, pește, fructe și legume stricate aruncate în drum spre casă de comercianții de la piață sau de personalul restaurantelor. În acele zile, chiar aveai nevoie de mască. Uneori, captura de dimineață era pur și simplu ciudată: o cutie mare de peruci (asta fusese una bună) și un model de schelet uman sprijinit lângă poartă, pe care îl găsisese Dave la sosire.

Oricum, unul dintre ei făcea întotdeauna rondul la prima oră și îl bifa pe clip board. Făcea parte din rutină și era cerut de regulamentul consiliului. „Norme de sănătate și protecția muncii”, ca aproape tot ce le aranja ziua. Încă o altă căsuță de bifat înainte să înceapă livrările de dimineață programate din tot cartierul, în jurul orei nouă.

În dimineața aceea, Dave plecă în turul său rapid al locului, lăsându-l pe Terry absorbit de o dispută aprinsă pe talkSPORT¹ între Laura Woods² și Ally McCoist³ despre Spurs⁴. Când ieși din baracă, Dave rămase uimit de cât de frumoasă se vedea dimineața aceea: cerul senin, de un albastru clar, dar cu adieri plăcute care îi răcoreau fruntea în timp ce își târa picioarele prin moloz, rugină și ruine.

Lângă mormanul de mobilă văzu o minge de fotbal; nu era prima dată, probabil că fusese șutată din greșeală în groapa de gunoi de niște copii care se jucaseră pe stradă cu o seară înainte. Își luă avânt, țintind un fotoliu din piele de culoare bej aflat la vreo douăzeci de metri distanță și lovi mingea cu partea potrivită a ghetei. Gol! Ridică pumnul în semn de victorie. Cu siguranță, un semn de bun augur pentru ziua de azi, nu-i așa?

Sau poate că nu. Lângă ceea ce alcătua mormanul de compost de pe teren, un dâmb de pământ, plante în descompunere și vegetație care vara mirosea de-ți muta nasul, se afla

¹ Post de radio cu specific sportiv din Marea Britanie (*n. trad.*)

² Prezentatoare a emisiunii matinal talkSPORT Breakfast with Laura Woods, Ally McCoist and Jamie O'Hara (*n. trad.*)

³ Alistair Murdoch McCoist, MBE, fost fotbalist scoțian, în prezent antrenor și personalitate media (*n. trad.*)

⁴ Tottenham Hotspur Football Club, club profesionist de fotbal cu sediul în Londra (*n. trad.*)

o cutie de metal. Categorie era o noutate apărută peste noapte și o descoperire bizară, din multe puncte de vedere. Era o servietă mare sau o valioară, în funcție de opinia fiecăruia. Părea făcută din oțel negru sau dintr-un material asemănător; avea urme de zgârieturi, de parcă avusese și zile mai bune. În orice caz, părea grea. Mult prea grea ca să fi fost azvârlită peste gard și să fi ajuns atât de departe. Așadar, se gândi Dave, fusese lăsată acolo cu un scop anume. Ceea ce nu avea niciun sens.

Apoi, când se uită mai atent, văzu că în mare parte metalul era acoperit cu rânduri de litere, numere și ceea ce nu putea decât să presupună că erau un fel de simboluri codificate. Nu erau litere din alfabet, în orice caz. Pe fiecare margine erau lipite marcaje circulare care indicau un fel de avertisment: Substanță toxică? Nimic din toate acestea nu se lega. Doar existau locuri speciale pentru chestiile astea, nu-i așa? La 200 de metri sub pământ.

Și în al treilea rând: era sigilată. Dave nu observă să fi avut vreo încuietore. Încercă să o răstoarne pe partea cealaltă și rămase surprins de greutatea ei, când aceasta căzu cu un zgomot înfundat și amenințător pe pământ. Nu, nu se vedea nici cel mai mic indiciu al unui mecanism de deschidere sau ceva similar. Nici lângă sau în interiorul mânerelor, nici, din câte putea vedea, de-a lungul balamalei. Orice ar fi fost înăuntru, dacă era ceva, nu era menit să fie ușor accesibil. Dave își trecu degetul de jur-împrejurul șirurilor întretăiate de caractere alfanumerice indescifrabile. Ce ar fi putut să fie? N-avea nici cea mai vagă idee. Niciuna.

— Tel!

Niciun răspuns. Probabil colegul său era încă prins de disputa de la radio.

— Tel!

De data aceasta, strigă mai tare, iar Terry îl auzi și scoase capul pe ușa barăcii.

— Ce e?

Părea ușor exasperat, ca și cum dimineața lui fusese perturbată iremediabil.

— Vino să te uiți la asta! Apoi, mai încet. Pentru numele lui Dumnezeu!

Terry nu se grăbea niciodată nicăieri și cu siguranță nu avea de gând să renunțe la obiceiul de o viață, într-o joi dimineață devreme. Îndreptându-se spre Dave, îl întrebă:

— Ce ai găsit, un bilet câștigător la loterie?

— Mai taci, Tel. Uită-te la asta, spuse el și făcu un gest spre servieta mare și neagră.

Terry o măsură cu atenție din priviri, apoi îngenunche ca să se uite mai îndeaproape.

— La naiba, zise el. Ce mama mă-sii e asta?

— Asta mă întrebam și eu, nătărăule.

Terry încercă să o ridice și abia dacă fu în stare să o mute din poziția culcat.

— Iisuse, e foarte grea, nu-i așa? Cu siguranță nu-i gunoi normal aici.

— Exact, spuse Dave. Și cum a ajuns acolo? Asta aș vrea eu să știu. Își frecă mâinile nervos, din obișnuință. Parcă a fost lăsată aici ca să o ridice cineva. Tăcu din nou. Ceea ce este destul de ciudat. Dar, oricum, n-a venit de la colectare, nu-i așa?

Terry ignoră întrebarea.

— Toate numerele acestea, totul. Pare... nu știu cum să spun. Oficială? Ca și cum ar fi de la guvern sau de la o corporație sau ceva de genul ăsta? Ciudățenia dracului! Se ridică în picioare. N-am mai văzut așa ceva în cei trei ani de când sunt aici. Tu?

Dave clătină din cap.

— Nu. Și eu sunt de aproape șase. Trebuie să spun că nu-mi prea place, Tel. Hai să anunțăm. Se uită din nou la servietă. Mă uit la chestia asta și sentimentul meu cel mai puternic este: hai să fie problema altcuiva. Cât mai repede. Bine?

Terry dădu din cap.

— Mi-ai luat cuvintele din gură, domnu' David. Apoi adăugă: Ai telefonul la tine? Al meu e stricat.

— E la încărcat pe birou, răspunse Dave.

Se întoarseră la baracă. Înăuntru, Dave deschise un sertar și îi înmână lui Terry un formular.

— Completează-l, te rog. Aceasta e procedura standard când implicăm o autoritate care nu face parte din consiliu.

Tel ridică din umeri.

— Cred că așa o să fac. Iisuse, și mai multă hârțogărie.

— Alo? ... Da. Poliția. Mulțumesc. Așteptă să i se facă legătura. Da, alo, poliția? Bună ziua, mă numesc Drayton. David Drayton. Lucrez la groapa de gunoi Stepney... Da, așa e. ... Nu înțeleg ... D-R-A-Y-T-O-N ... Da, acesta este numărul. Așteptă din nou. Eu și colegul meu am observat un obiect care nu se află în niciun inventar și nici nu a fost înregistrat de vreunul dintre noi. Sau de vreo autoritate locală. Ca să fiu sincer, ne îngrijorează puțin prezența lui. Nu, habar n-am. Pare să fie ceva legat de ... știință sau ceva de genul ăsta. Cum arată? Păi...

Dave făcu tot posibilul să descrie valiza și motivele pentru care apariția ei li se păruse amândurora bizară. Pentru o clipă se temu că nu ajunge la niciun rezultat.

— De ce sunt îngrijorat? Ascultă, aici vedem tot felul de lucruri, crede-mă, amice. Nu vorbim despre faptul că se aruncă gunoi pe stradă în estul Londrei, la orice oră, crede-mă.

Este... ei bine, pare că ar putea fi... ceva periculos, mă gândesc... Ce anume? Nu, niciunul dintre noi nu dă semne că nu se simte bine. Stai puțin, o să-l întreb pe colegul meu. Tel? Terry clătină din cap în tăcere. Nu, și el este bine. Da, nici că se poate mai bine. Doar că amândoi credem că... O, grozav, deci trimiteți o mașină de poliție. Când va fi asta? Serios? Bine, cu cât mai repede cu atât mai bine. Mulțumesc foarte mult. La revedere.

Terry îl privi întrebător. În replică, Dave nu putu decât să se încrunte.

— Nu părea să fie chiar o prioritate pe lista lor. În fine, presupun că nici n-are cum să fie prin părțile astea, nu-i așa? Furturi, droguri... au și treburi mai importante pe cap, nu-i așa? Dar chiar și așa. Aș vrea să scăpăm de... chestia aia cât putem de repede, zise arătând cu degetul spre fereastra pătată de grăsime a barăcii. Un lucru pe care l-am învățat în meseria asta este că nu-i sănătos să ai de-a face cu ceva care îți depășește atribuțiile. Și indiferent ce se află în cutia aceea, trece cu siguranță testul ăsta.

Terry se uită peste umăr la groapa de gunoi.

— Ți-am spus, pare să fie treabă guvernamentală. Medicală. Probabil înăuntru e un virus nou îngrozitor, știi? Întotdeauna lucrează la altele noi, nu-i așa? În laboratoarele lor? Și știm prea bine că accidente se întâmplă mereu. Nu-i așa? Mă auzi, Dave?

Acum era rândul lui Dave să fie calm.

— Of, ce tot spui acolo? Viruși? Doamne, ultima injecție de rapel chiar ți-a dat mințile peste cap, nu-i așa?

— Da, ei bine, ție îți dă mâna să fii sarcastic, dar amintește-ți prin ce am trecut cu toții ultima dată. Au spus că provine din piață, de la un liliac sau ceva de genul ăsta, dar s-a

întâmpilat să apară în orașul în care se află toate laboratoarele lor ultrasecrete. Și știm bine că am scăpat ușor în comparație cu alte orori...

— Măi, tu auzi ce spui? Găsești o cutie dubioasă în mijlocul unei gropi de gunoi din Stepney și dintr-odată îți imaginezi că izbucnește un război biologic? *Pandemia se întoarce*. Chiar că ai o imaginație foarte bogată, Terence, fiule. Hai să ne calmăm și să așteptăm să vină curcanii și să rezolve totul, bine?

Observă că Terry se cam enervase de faptul că îl luase peste picior.

— Uite, hai să mai bem un ceai și să așteptăm, bine? Se ridică de pe scaun și se duse la chiuvetă ca să pună apă în ceainic. Pe urmă putem să mergem să luăm un prânz lichid la Carpenter și să sărbătorim dimineața noastră interesantă. Fac eu cinste.

Când auzi asta, Terry se înveseli.

— Ar fi nepolitic să nu o facem, nu-i așa?

— Exact.

Așteptară în tăcere să fiarbă apa din ceainic, ascultând mașinile care treceau pe afară, zarva copiilor care se îndreptau spre școală și zgomotul îndepărtat al unui sistem de sonorizare ce era testat într-una dintre sălile moderne de expoziție care se deschiseseră la câteva străzi distanță.

Stând întins pe patul de spital și încercând să-și amintească ce se întâmplase apoi, Dave constată că nu-i venea nimic în minte. Încă povesteau verzi și uscate, asta își mai amintea, și își bea ceaiurile. Și apoi, cu coada ochiului, sesizase ceva afară, o umbră îndreptându-se spre ei. Apoi, ușa se deschisese brusc și urmasă o perioadă de agitație.

Își amintea însă că o siluetă cu o cagulă neagră îl lovisese puternic pe Terry în cap, întrerupând protestul care i se

formase în gât, iar Terry se prăbușise instantaneu la pământ. Și tocmai când Dave izbucnise în stilul caracteristic „Ce mama mă-...”, simțise un braț care îl strângea de gât și o lovitură feroce în tâmplă, extrem de dureroasă, dar care îl și dezorientase complet. Dar înainte să poată înțelege sau să se gândească la cât de dureros și bulversant fusese atacul, cu atât mai puțin să ceară celui care făcea asta să se oprească, îl ținuse o altă lovitură nimicitoare. Apoi totul în jur se cufundase în întuneric.

2

Harry Taylor încerca să mai lenevească puțin în pat pentru prima dată în ultimele șase săptămâni. Nu că ar fi simțit că merita acest lucru.

Dacă era ceva ce îl scotea din minți, asta era o afacere neterminată. Iar ce se întâmplase cu o seară înainte se încadra cu certitudine în categoria întâmplărilor enervante, ba chiar mai mult decât atât. Îl dureau piciorul rău din cauza asta.

De fiecare dată când închidea ochii, auzea șuieratul grenadelor fumigene. Strigătele oamenilor furioși și răniți și vuietul unui SUV care se îndepărta cu viteză. Pe scurt, o operațiune ratată.

Timp de aproape un an, el și echipa sa fuseseră pe urmele unei ținte extrem de importante: Sindicatul Crick. A treia generație de infractori londonezi care controla o bună parte din operațiunile de protecție, prostituție și droguri din capitală. Doi frați, Lionel și „Sweetie” Ray, împreună cu o soră mai mică, Bren, își transformaseră firma de modă veche, cockney, într-o adevărată organizație internațională, pe care probabil că ai fi putut să o listezi la bursă. Dar, după Dumnezeu știe câte arestări de-a lungul anilor, niciunul dintre cei trei nu fusese pus sub acuzare, cu atât mai puțin condamnat.

Este adevărat, câțiva dintre locotenenții lor, din poziții inferioare, făceau deja închisoare pe spezele Majestății Sale, unii pentru perioade corespunzătoare. Dar niciunul nu trădase familia Crick, temându-se, bineînțeles, de ceea ce s-ar fi întâmplat cu familiile lor dacă ar fi făcut-o. Crimă, agresiune, trafic de persoane, delapidare, intrare prin efracție, conspirație pentru fraudă... o listă întregă. Dar o organizație ca aceea condusă de familia Crick își permitea să piardă câțiva șefi mai mici din când în când, atât timp cât aceștia nu ciripeau. Ceea ce nu se întâmpla niciodată.

Și asta, după cum le spusese Harry superiorilor săi de la New Scotland Yard de nenumărate ori, nu era deloc bine. Experiența lui de soldat îl învățase că dacă vrei să nimicești o țintă, o bandă, o echipă de asasini, trebuie să țintești la cap. Decapitare. Eliminarea conducerii, indiferent unde s-ar fi aflat (și, destul de des, aceasta pândea din umbră). Ceea ce, în cazul de față, însemna Lionel, Sweety, Bren și o mână de membri de top ai cercului lor de apropiați, care locuiau acum în Monaco, deși se întorceau adesea în orașul natal pentru a supraveghea operațiunile. Până când prima echipă nu era scoasă de pe străzi, sindicatul avea să prospere în continuare.

Ofițerii superiori, după ce vorbiseră cu ierarhii lor politici, îi dăduseră în sfârșit undă verde lui Harry. Templul Crick urma să fie doborât la pământ, prin toate mijloacele legale disponibile. „Curăță grajdurile, inspector-șef Taylor”, îi spusese un comisar adjunct cu gândul la un titlu de primă pagină, ca să nu mai vorbim de postul de conducere de la Poliția Metropolitană.

Ușor de zis, greu de făcut, desigur. Operațiunea implicase multe, multe luni de supraveghere permanentă (atât în lumea reală, cât și în cea digitală), precum și ore întregi de căutare minuțioasă a documentelor și a bazelor de date. Cu siguranță,

Harry era mulțumit că avea la dispoziție toate facilitățile pe care le avea de oferit Poliția Metropolitană; mereu spunea că un laptop e binevenit, pentru a-ți face viața mai ușoară, atât timp cât nu te aștepți ca acesta să imobilizeze și să încătușeze un psihopat. Și, da, folosiseră din greu SIGINT⁵, informații preluate din semnale de comunicații, unele de peste hotare, și se bucuraseră de orice ajutor pe care îl oferiseră spionii, care, în câteva cazuri, fusese considerabil. Însă investigațiile făcute sub acoperire, acțiunile de patrulare pe străzi, de filaj și de folosire a informatorilor, acele „conversații convingătoare”, după cum le descria Harry în rapoartele către superiorii săi, fuseseră cele care, până la urmă, oferiseră pistele de care aveau nevoie. Polițiștii, și nu algoritmi, fuseseră cei care le oferiseră o șansă să se năpustească asemenea unor șoimi asupra familiei Crick.

Avuseseră trei piste: un pont că un elicopter și un avion privat fuseseră închiriate, foarte discret, în ultimul moment, pentru a duce un grup de la „*Furnival Commodities*” de la Monaco la Nisa și apoi la Londra. Furnival se dovedise a fi o companie fantomă deținută formal de doi avocați parizieni, dar care, de fapt, era o acoperire pentru operațiunile Crick, potrivit MI5⁶.

În al doilea rând, NCA⁷ primise informații potrivit cărora urma să aibă loc un fel de licitație la Londra, la care să participe diverse părți interesate din lumea interlopă sau reprezentanții lor de încredere care se presupunea că s-ar întâlni în capitală

⁵ SIGINT presupune interceptarea, colectarea și analizarea informațiilor străine din sisteme de comunicații. (*n. trad.*)

⁶ Serviciul de informații britanic.

⁷ National Crime Agency (NCA), în original, Agenția Națională de Combatere a Crimei Organizate. (*n. trad.*)

ca să inspecteze un lot de ceva, și să liciteze pentru el. Nu existau alte informații despre ce fel de „lot” era vorba sau cine urma să vină, dar acest lucru făcea și mai interesantă vizita fulger a familiei Crick în oraș. Ce urmăreau ei și împotriva cui ar putea licita?

Și în al treilea rând, un ofițer vamal corupt dezvăluise informații despre un transport important de heroină de înaltă calitate care urma să fie expedit într-un container către Dover în ziua următoare. Se băgase în afacere pentru cincizeci de mii de lire sterline, ca să-și achite datoriile la jocurile de noroc, în schimbul cărora trebuia să facă tot ce-i stătea în putință ca să descarce marfa de pe vas și să o treacă peste graniță.

Ceea ce îi condusese pe Harry și echipa sa la persoana de contact a ofițerului vamal, un tip cunoscut doar sub numele de „Jericho”, traficant de droguri, intermediar, care stătea ascuns în Folkestone, așteptând ordine. În plus, era și un ticălos de proxenet, cu un cazier judiciar cât China. Dar, mai important, era un drogat, care se presupunea că nu mai consumase stupefiante de doi ani, dar care recidivase de curând și era disperat să bage ceva în venă când cei mai apropiați doi locotenenți ai lui Harry, inspectorul John Williams și sergentul Iris Davies, ajunseseră la el.

În sfârșit, aveau o verigă slabă și știau ceva ce, evident, familia Crick nu știa. Exista un punct sensibil pe care puteau aplica, ei bine, *presiune*.

După trei ani alături de Harry, mai întâi ca sergent, înainte să ajungă inspector, John părea să se fi obișnuit cu faimosul „temperament Taylor” și cu izbucnirile de furie provocate de orice lucru care părea să fie făcut din lene, din neatenție sau din neglijență. Indiferent de cum păreau lucrurile pentru cei din exterior, toate astea făceau parte din modul de operare al

lui Harry, din felul său de a-și gestiona îndatoririle, dar și persoanele de care era responsabil. Când, cu un an înainte, soția lui John hotărâse că viața alături de un expert contabil prosper ar fi putut fi mai satisfăcătoare decât cea alături de un polițist mai mult absent și luase copii cu ea, Harry nu spusese nimic, ci îl bătuse încurajator pe spate pe inspector și îl menținuse pe linia de plutire, verificându-l pe John în mod regulat și târându-l cu el la Stamford Bridge pentru un meci de fotbal sau la seri de box la sala York Hall din Bethnal Green.

Dacă John ar fi fost vreodată atât de prost încât să-și acuze șeful că este „inteligent din punct de vedere emoțional”, răsplata lui ar fi fost o buză umflată. Harry ura trâncănelile pe teme de psihologie, autocompătımirea și (cel mai rău dintre toate) orice mențiune despre „bunăstare” aproape la fel de mult pe cât îi detesta pe criminali. Dar avea o inimă bună, nu că ai fi ghicit vreodată asta după felul în care se comporta de obicei.

Harry știuse dintotdeauna că John avea să dea de capăt cazului Crick, oricât de obositor și de stresant fusese acest lucru. Dar pentru sergentul Iris Davies fusese un test de o cu totul altă dimensiune.

Avea doar 32 de ani, era cu șase sau șapte ani mai tânără decât John, și lucra în echipa lui Harry doar de un an, fiind promovată la Poliția Metropolitană după ce rezolvase un caz de extorcare de fonduri în West Midlands. Avea un potențial incredibil și Harry nu se îndoia nicio clipă că într-o zi avea să ajungă comisar-adjunct, poate chiar mai sus. Dar sperase ca anii în care avea să învârtă hârtii să nu vină prea curând, deoarece, în opinia lui fermă, era o polițistă mult prea bună ca să-și irosească talentele în spatele unui birou.

Era și lunetistă cu experiență. Era în largul ei în poligon, spuneau instructorii. Capabilă să se concentreze cu desăvârșire timp de zece ore într-un cuib de operațiuni pe teren în timp ce aștepta semnalul să acționeze (sau nu) în cască. Cum și-ar fi folosit toate aceste însușiri ca să țină un seminar despre poliția comunitară sau la o audiere a unei comisii a Adunării Londoneze?

În ciuda acestui fapt, Harry nu fusese sigur că ea avea să fie pregătită pentru ultimele luni de muncă grea în operațiunea Crick. Dar, când se ajunsese la asta, ea depășise toate așteptările. În timpul nopților nenumărate de filaj, a weekendurilor nedormite în timp ce examinau conturi suspecte cu cei de la finanțe și, în timpul unui interogatoriu, când îi dăduse un pumn în față unui vechi asociat al lui Crick după ce acesta făcuse o glumă despre „târfele afgane care mor în containere” în timp ce el era eliberat pe cauțiune, îi demonstrase lui Harry că avea toate calitățile necesare ca să fie o polițistă de prim rang, atât pe stradă, cât și în sala de conferințe sau în fața unui perete de monitoare. Dacă era să fie sincer, avea ceva special. Și, deși nu-i prea venea să recunoască acest lucru în sinea lui, constată că se simțea tot mai bine în compania ei.

După cum se adevărase apoi, Jericho cedase în mai puțin de o jumătate de oră, ceea ce, remarcase John la momentul respectiv, era probabil un record, chiar și pentru Harry. („Nici măcar nu a trebuit să-l gâdili, șefu’.”) La lumina unui bec simplu, în propria lui pivniță, transpirat și tremurând din cauza drogurilor, Jericho le spusese tot ce trebuiau să știe.

Da, frații Crick se îndreptau spre Londra. Totuși, nu știa care dintre ei. Da, cei doi oameni de bază ai lor: Barry Sayles și Charlie Watkins „Lunganul”, aveau să o șteargă spre Folkestone ca să testeze transportul și, dacă era în regulă, să autorizeze transferul milioanei de euro către cel care vindea marfa.

Harry se ridică din pat și se întinse. Își atinse degetele de la picioare cu o ușurință satisfăcătoare și se examinează în oglinda de lângă pat. Lucrurile nu stăteau chiar atât de rău, având în vedere situația. Cam galben la față, un trup plin de cicatrici care spuneau o întreagă carte de povești, dar, în ansamblu, era încă într-o formă decentă. Mai ales după ce se întâmplase cu o seară înainte.

Împlinise patruzeci și cinci de ani cu o lună înainte și, deși nu recunoștea în fața nimănui, începea să-și simtă vârsta. Nu-și ieșise încă din ritm, dar simțea că acest lucru avea să se întâmple destul de curând. Suferințele fizice care veneau la pachet cu meseria se vindeau acum puțin mai greu ca înainte.

Totuși, rezista foarte bine chiar dacă dormea doar trei sau patru ore pe noapte: exact ca atunci când trebuise să tragă un pui de somn în timpul unei operațiuni în Helmand. Deși nu dormise niciodată cum trebuie când fusese în Afganistan. Nu chiar. Dacă voiai să-ți păzești pielea, dormeai iepurește, atent la sabia talibană care se putea ivi fulgerător, și așa se și întâmpla, în timpul nopții.

Nu-ți permiteai să faci nicio greșală când era vorba de ei. Și nu-ți permiteai greșeli nici când adversarii tăi erau versați și violenți, ca familia Crick.

Și totuși, asta îl făcea să-și pună întrebări. Oare greșelile din noaptea precedentă fuseseră din vina lui?

Harry crezuse că înregistrase tot. De la un post de comandă temporar din baza militară Shorncliffe, urmărise în direct pe internet cum aterizase avionul Bombardier Challenger 350 pe aeroportul din oraș și, la fix, toți frații Crick, Sayles, Watkins, însoțiți de trei matahale coborâseră, se împărțiseră în trei grupuri și se îndepărtaseră rapid în limuzine Bentley Bentaygas negre fix la ora 1.10 noaptea.